

Prædiken til 5.s.e.påske

Joh 17,1-11; Es 44,1-8; Rom 8, 24-28

Salmer: 748; 6; 417–665; 294; 262

Lad os bede!

Kære Herre, tak fordi Kristus, Din Søn, har skabt en åbning for os ind til Dig, og at Du, faderen, sønnen og Helligånden, i Dit indre samliv taler om vort vel. Lad din ånd i dag føre os ind mod dig, så vi må erfare, at vi lever i dig og Du lever i os, ved Jesus Kristus, vor Herre. Amen

Forbundet gennem bøn

Der er et tegn, som jeg kan huske at have brugt en del gange, for nogle år siden. Det er dette: to fingre snoet rundt om hinanden. Dette tegn kan bruges til at illustrere ens forhold til et andet menneske. Hvis man blev spurgt om man kendte et bestemt menneske, og gjorde sådan her: , betød at man havde et meget tæt forhold til det pågældende menneske. Fingrene er så tæt på hinanden som de kan blive, og viser dermed at vores forhold til hinanden er så tæt som det overhovedet kan blive. Men når jeg tænker tilbage, mindes jeg at dette tegn for det meste blev brugt ironisk. Altså at man brugt udtrykket om en man ikke var så tæt på. Hvis man f.eks. havde

mødt en kendt i en butik, kunne man sige: *vi er så tæt på hinanden, vi handler samme sted*. Hvis det er som jeg husker det, at dette udtryk for det meste er brugt ironisk i stedet for at vise dem man virkelig er tæt på, tror jeg at det er fordi vi kan have svært ved at sige at vi står så tæt på et andet menneske som man overhovedet kan. For tænk nu hvis jeg eller den anden svigter i morgen, så har man taget munden for fuld. Derfor er det nemmere at være ironisk, man kan ikke blive hængt op på det man siger.

Men i forbindelse med den tekst som vi er samlet om i dag, er der al mulig god grund til at bruge et tegn der illustrerer det tættest mulige forhold. For i dag bliver vi stillet foran nogle relationer der er så nære, at det er svært for os at begribe hvordan det hænger sammen.

For det første får vi et indblik i hvordan Jesu forhold til Gud er, hvordan sønnens forhold til faderen er. Og det fremgår, at dette forhold er så tæt som noget overhovedet kan være. Sønnen herliggører faderen, og faderen herliggører sønnen. Faderen har givet sønnen magt over alle mennesker på jorden. Sønnen er sendt til jorden for at udføre den gerning som faderen har givet Ham, og sønnen har åbenbaret faderens navn. Og til

sidst får vi at vide, at alt hvad der er faderens er sønnens, og alt hvad der er sønnens er faderens. Dette forhold kan være svært for os at begribe med vores forstand, at Jesus er sendt af Gud og samtidig selv er Gud, derfor har det også været baggrund for stridigheder gennem kristendommens historie. Men når det netop har været årsag til stridigheder, er det fordi man har valgt at kæmpe for det, fordi det er afgørende for os. At vi gennem mennesket Jesus, kan vi møde og kende den almægtige Gud og vi kan kende hans tanker om os.

Er forholdet mellem faderen og sønnen tæt, gør det samme sig gældende for Jesus og dem der hører ham til her i verden. De bliver ikke beskrevet som en tilfældig gruppe tilhørere, som Jesus er stødt på hen af vejen. Derimod bliver de nærmere beskrevet som en kostbar skat som tilhører Gud selv, og som er blevet betroet til Jesus. Derfor har han taget sig af dem og passet på dem, som man gør med noget man er blevet betroet. Han har lært dem ord fra Gud, så de tror på at det er Gud selv der har udsendt ham.

Denne store omsorg, som Jesus omslutter sine disciple med, gælder ikke kun dem der var omkring ham da han levede her på jorden, den gælder også os. Det er det

der er selve kernen i evangeliet om at Gud blev menneske. At vi gennem Jesus kan få dette tætte forhold til Gud som kan være så svært at begribe. Det er sådan vi skal se på os selv. Som elskede dyrebare, der hører Gud til og lever under hans omsorg.

Men selvom virkeligheden er, at Gud gennem sin søn har grebet ind i vores verden, så vi kan leve vores liv tæt forbundet med Ham, kan vi opleve en anderledes ensom virkelighed. En virkelighed hvor vi skal kæmpe for at holde fast i den tro som vi bekender os til, og hvor vi netop til tider kan føle os ene og overladt til os selv. Det er den samme oplevelse disciplene kan stå med, fordi omgivelserne for denne tekst er adskillelse. De har været tæt på Jesus, men står nu overfor at skulle være adskilt fra Ham. Jesu ypperstepræstelige bøn, som teksten er en del af, er bedt skærtorsdag lige før påskens begivenheder, hvor Jesus bliver forladt af sine disciple og hvor han skal gennem død til opstandelse, hvor disciplene heller ikke kan følge ham. Og vi hører i dag ordene lige før Kristi himmelfart, hvor Jesus skal tilbage til sin trone hos Gud. Derfor det bagvedliggende spørgsmål, hvordan det skal gå disciplene, når Jesus ikke er hos dem?

Dette spørgsmål kan vi som sagt meget vel også stille til om selv. Paulus skriver i teksten fra Romerbrevet, at vi er frelst til et håb. Og netop fordi der er tale om et håb betyder at vi ikke kan se beviser. Vi må holde fast i vores håb og vente med udholdenhed på at vores håb skal blive opfyldt. Derfor kan vi også opleve perioder, hvor vi som disciplene skal stå på egne ben, og hvor vi kan føle os alene i vores kampe.

Når vi føler os alene, og ser på alle de ting der kan være anledning til tvivl hos os, kan vi blive bange for om det kan lykkes os at holde fast i troen. At holde fast i det håb som Gud har givet os. Det er sådan vi umiddelbart kan opfatte de kampe vi står i som kristen. At vi skal gøre vores yderste for at holde fast. Her kan vi føle at det er så som så med nærheden og det tætte forhold som vi har fået til Gud. Men Jesus viser os her et lidt andet syn på det på det at blive bevaret i den kristne tro. For hans tanker går ikke ud på at disciplene skal magte at holde ud til det yderste. Derimod beder han faderen om at holde dem fast. Dermed bliver kristendommen ikke et spørgsmål om nogle bestemte principper man skal holde fast i, men mere et spørgsmål om, at gå gennem livet i en tillid til at Gud kan give os det vi har brug for, og holde os fast i troen på ham. Vi

er altså ikke efterladt for at vi kan se hvor længe vi kan holde ud, men vi kan og leve under Gud bevågenhed og omsorg.

Og hvad denne omsorg går ud på viser Jesus os, her i sin ypperstepræstelige bøn. Han går i forbøn for dem der hører ham til. Og det er ikke kun her han gør det. I Romerbrevet 8,34 siger Paulus: *Hvem vil fordømme? Kristus Jesus er død, ja endnu mere, han er opstået og sidder ved Guds højre hånd og går i forbøn for os.* Jesu kærlighed og omsorg for os, er ikke noget der kun fandt sted for et par tusinde år siden, men den varer ved gennem vores liv. Også Helligånden går i forbøn for os. Vi ved ikke altid hvad vi har brug for, men ånden ransager vores hjerter, og går i forbøn for os, læste vi i vores episteltekst. Det er denne virkelighed vi lever i som kristne. At vi er omsluttet af forbøn. At Gud selv beder for at det skal gå os bedst muligt gennem livet.

Derfor kan vi med frimodighed bruge dette tegn, for at minde hinanden om hvor tæt omsluttet vi er af Gud, også der hvor vi selv kan opleve det anderledes. Han vil være os nær, og han vil omslutte os i forbøn. For det er de løfter vi har fået af Gud og Han svigter os ikke. Må

det være vores bøn at han vil holde os fast ved sit navn.

Og må det, at Gud selv bruger forbønnen minde os om at vi gennem bønnen er forbundet med Gud, og hvilken omsorg det er at lægge hinanden frem for Gud i forbøn. Må vi lære af hans eksempel, og omslutte hinanden med forbøn. Amen